

Amu cică era odată într-un sat un băetan, care n-avea nici tată, nici mamă și nici o rudă; așa era de strein, de parcă era căzut din ceriu. Și fiindcă băetanul acela era supus, răbdător și tăcut - și bărbații și femeile din acel sat se luaseră a-i zice "Ionică cel prost, Ionică cel prost" și așa îi rămăsese acum numele. Dar știți că este o vorbă ca: "dracul în curu' prostului zace."

În satul acela erau o mulțime de feciori de gospodari, care de care mai chiaburi și mai tanțoși - tot de cei care umblă cu chebea între umere și poartă căciula pusă de-a căteaua. Și Ionică cel prost n-avea cap să se amestece în vorba lor, c-apoi ce pătea cu nime' nu împărția, sermanul! El și la crîșmă și la joc și pe la nunți ședea tot deoparte, ca un pui de bogdaprosti, se făcea "Tănasă", și numai asculta ce pun la cale ceilalți; și cînd îi plăcea ce fac ei, da și el din cap și zicea că "tot bine este". Asta era vorba lui Ionică. Iară cînd nu se mulțamea cu ceea ce fac ei, atunci numai icnea și el și tăcea molcum - cum îi omul cel strein și nebăgat în samă.

V-am spus că satul acela era plin de flăcăi. Negreșit că unde-s flăcăi mulți, fete sînt și mai multe; asta-i de cînd lumea: și tinere și bătrîne, și frumoase și slute, și bogate și sărace, și harnice și leneșe - de toată mîna.

Și bieteles fete, cum îs fetele, își așteptau și ele ceasul de măritiș cum își așteaptă porcul ziua lui Ignat... Vorba ceea: "Joi, țapule, joi, la tine ici (arată gîtul țapului) și la mine ici (arată la chiperniță...)." Și apoi știți că este o vorbă ca: "tot paiul are umbra lui și tot sacul își găsește petecul". Și-apoi cînd mai este ș-oleacă de noroc la mijloc, atunci știu că-i bine, vorba lui Ionică.

Dar să venim iar la vorba noastră. Între toți flăcăii din satul acela și din vecinătate era un flăcău fruntaș, anume Vasile, care s-a însurat și a luat de nevestă iarăși o fată de fruntaș, anume Catrina lui Popa **Cioric**, care era cea mai frumoasă și mai hazulie fată dintre toate fetele din sat și de prin împrejurimi.

Dar parcă văd că vă țineți să întrebați că de ce-i ziceau lui Popa Cioric, **Cioric**? Mai aveți puțintică răbdare că îndată veți afla și asta. Dascălul din sat a zăpsit odată pe popa molfăind un potloc de cioric în postul cel mare, chiar în sfîntul altari. Și de la o împărțeală de colaci, dascălul avea ciudă pe popă, l-a dat pe bețe. Și apoi ferască Dumnezeu sfîntul să nu te afle oamenii măcar cu cît îi negru supt unghie că îndată îți pun coadă, cum i-au aninat și popei codiță de cioric. Anapoda mai sînt și oamenii: cînd văd cu ochii... parcă dracul li spune.

Acum să venim iar la vorba noastră, de unde am lăsat.

După ce s-a isprăvit nunta, toți flăcăii ceilalți au rămas ca opăriți și bătînd din buze. Și ca să mai alunge aleanul din inima lor, s-au adunat și ei acum cu toți la crîșmă și s-au așternut pe băute o zi întreagă; parcă nici nu le păsa că au boi și vaci de hrănit și de adăpat, cai de săcelat și cîte alte trebi nu-s la casa omului gospodar, cînd vrè omul să le facă.

Ionică cel prost, cît ici cît colè, s-a luat și el pe urma lor, a intrat în crîșmă, a strigat la crîșmăreasă să-i aducă o singeacă de rachiu, s-a aprins cionca și s-a pus și el deoparte într-un ungher, ca un băet sărac și strein ce era. Flăcăii ceilalți, după ce-au luat beția de coadă au început a-și vărsa inima unul către altul, cum îi omul cînd prinde și el, sermanul, la oleacă de chef.

Unul zicea: Mă! da' nătărăi am fost de-am lăsat așa drăguț de fată să scape dintre noi! Așa trupușor mlădios, așa sîn azurliu, așa ochișori negri și scînteietori și așa sprîncene încordate, nu știu, zău, de ne-a mai de ochii a vedè! Șiretul acela de Vasile a făcut ce-a făcut și ne-a șters păpușoiul de pe foc...

Altul zicea: Mă! Eu aș da o pereche de boi, cei mai frumoși, numai să mă lese s-o pup odată colè, cum știu eu...

Altul: Eu aş da şi cămeşa de pe mine, numai să mă lese să-i pun mîna pe Țițe oleacă...

—Te cred şi eu, zise altul, de asta nici popa nu s-ar da în lături – da' eu, măi pulică, m-aş da rob la Turci ca să mă lese numai odată să mă culc la sînul ei cel azurliu, vorba lui Tăplan.

—Bine Ți-ar mai fi, zise atunci un holtei tomnatic, care nu mai avea acum grijile aceste... dar prea departe ai ajuns; dacă Ț-a fost de dînsa, cînd era fată mare la părinți acasă, de ce-ai șezut departe ca un felteleu ș-ai căscat gura? Acum na-vă cîte un pai, scobiȚi-vă pîntre dinți, și vă clătiȚi gura cîte c-oleacă de vin. V-aȚi trezit și voi tocmai a treia zi după Ispas. Ea are acum bucătăria ei și degeaba vorba.

Ionică cel prost, cum sta departe și-i asculta, nu s-a mai putut stăpîni să tacă, ci s-a sculat iute de unde ședea, a lăsași frică și tot la o parte și s-a dus drept între dînșii, zicînd: Măi flăcăi, to îmi ziceȚi voi că eu sînt prost, dar, după cum văd eu acum, mai proști sînteȚi voi de o mie de ori decît mine. Degeaba vă mai ȚineȚi cu nasul pe sus și sînteȚi așa Țifnoși... Ce-mi daȚi voi, măi, și s-o ferchezuiesc eu pe Catrina de față cu bărbatu-său, chiar acum, dacă vreȚi?

Atunci toȚi flăcăii, îndrăciȚi de ciudă, au sărit drept în picioare și s-au răpezit ca niște vulturi asupra lui Ionică, zicînd: Ce-ai zis tu, măi Sărăcilă? Dacă ai băut rachiu, nu trebuia să-Ți bei și minȚile. — Ia luaȚi-l, măi, de cap, zise unul, să se înveȚe el de altădată a mai vorbi într-aiurea. — Da, ia, daȚi-i pace, măi, zise altul, poate că omul știe ce vorbește... Să-i vedem mai întîi lauda și apoi să-și iee plata... Ia spune ce să-Ți dăm, măi Ionică, ca să faci ce-ai zis tu?

— Ia una de noauă lei, zise el, ș-o vadră de vin vechi, nu vă cer mai mult.

— Iaca una de noauă lei, zise un flăcău; vadra cu vin om be-o pe urmă; numai să vedem ș-aist păcat.

— Fie ș-așa, zise Ionică. Acum haideȚi cîȚiva cu mine și puneȚi-vă la pîndă la păretele din dosul casei lui Vasile, de vă uitaȚi pe ferestruică, și-Ți vedă cu ochii ce-am să fac eu. Numai încet, să nu tropăiȚi cumva ori să faceȚi larmă ca să vîrȚi omul în prepus, ș-apoi atunci să nu fie vina mea. Eu mă cunsc cu cîinii, dar voi luaȚi pîne muetă în rachiu, de i-Ți îngăima, pîn-oi face eu pe **treabă**...

Atunci se ieu vreo trei-patru flăcăi după Ionică și hai, hai! hai, hai! ajung la casa lui Vasile în puterea nopȚii. Deschid ei porȚiȚa binișor și intră în ogradă, fără să-i zăpsească cîinii, pentru că chiar atunci aveau și ei o nuntă-n sat... Dar cu atȚta mai bine.

Flăcăii cei patru se pun de pîndă la păretele din dosul casei, după cum le-a fost vorba, iară Ionică se duce la ușă și începe a clămpăni și a bate, strigînd: băică Vasile, băică Vasile, acasă eȚi?

Catrina atunci se trezește din somn și zice: Bădică, bădică! Te scoală că nu știu cine bate la ușă. Vasile atunci se scoală repede, se duce la ușă, în tindă, și întrebă răstit: cine-i acolo?

— Eu, băică Vasile.

— Cine, eu?

— Eu, Ionică cel prost.

— Că numai unul ca tine trebuia să fie, ca să sparii oamenii din somn la vremea asta. Da ce cauȚi pe la noi tocmai acum în puterea nopȚii, mă Ionică, zise Vasile căscînd.

— Mă... rog, băică Vasile, deschide-mi ușă și Ți-oi spune eu...; nu mă lăsa, că la dumneata mi-i toată nădejdea...

Vasile, cum aude asta, dă drumul în casă lui Ionică, închide iar ușă, împinge zăvorul la loc și apoi intră amîndoi în casă, bojbăind pe la ușori și împedecîndu-se de prag pe întunerec.

— Da ce-i, măi Ionică, zise Vasile aprinzînd opaiȚul; au dat turcii în țară, de umbli sculînd oamenii de pe la case acum în puterea nopȚii?

— Of! băică Vasile, of! ba mai rău decît turcii. Satul ș-a pus ochii pe mine, văzîndu-mă că-s băet strein și fără nici un sprijin, și vrè numaidecît să mă dea la oaste. Vornicul, pasnicul și alți cîțiva oameni, cît pe ce erau să pue mîna pe mine. Și eu simțînd asta, am scăpat dintre dînșii ca dintre niște cîni turbați, m-am furișat cum am putut și răpede am spulichit-o, țiind tot o fugă pînă la dumneata. Și numai mort m-or lua de-aici; afară numai dacă-i vrè să mă dai și dumneata, băică Vasile!...

— Da ține-ți firea, măi Ionică, nu fii așa de fricos, că doar nu-i țara în pradă. Socru-meu îi Popă în sat la noi, Nănașu-i vornic, Moșu-i pasnic și Tata-i vatman, nu dracul; oi pute eu să fac ceva sub mînică și pentru tine, ca să te scap. Numai la vară, cînd oi avè și eu de lucru, cred că om îi fi și tu.

— D-apoi mai încape vorbă, băică Vasile? Numai mult stau eu de mă mier, ce dracu' au aștia cu mine, de mă urmăresc și mă prigonesc pînă la atîta; parcă le-am mîncat capul...

— Lasă, măi Ionică, nu te mai îngriji de atîta; dacă te-ai văzut odată în casă la mine, n-ai habar, că uite pistoalele cele cum stau încercate colo în cui! Dar nu știu cum să mai zic și eu ca să nu greșesc. Ș-or fi pus ei ochii pe tine, nu-i vorbă, dacă tot umbli ca un fulău prin sat de colo pînă colo și n-ai nici un căpătîi. Ia însoară-te și tu și atunci ai scăpat de oaste: n-or mai avè ce zice nici ei. Hai să te toporîm iute și degrabă! Iaca fată bună pentru tine: iè pe Ioana Todosiicăi din deal – fina socru-meu – și te cununăm într-o noapte eu și cu nevastă-mea, chiar aici în casă la mine. Ce zici și tu, bre Catrină, așa-i c-avem să facem o casă bună, cum se cade? S-avem să jucăm la nuntă ca să scuturăm toți puricii de astă-vară.

— Mai așa?! Nunta-i gata, numai de-ar vrè fata, zise Catrina înghițînd...

— Da ce-a mai căuta` și ea, zise Vasile, că doar n-a să umple borș în veșca ceea a ei...

— Ia amu știu că ai vorbit și tu de te-ai prichit, zise Catrina bosumflată; măcar că leorbiți voi bărbații cum vă place, dar eu, slavă Domnului, n-am văzut gunoi de fete pînă acum.

— Apoi dacă nu vă veți ține voi parte una alteia, cine are să vă ție? zise Vasile. Dar ce, Ionică nu-i bun? Ba zău, încă nu-i ea de nasul lui... Parcă cine știe cine-i ea să-i rupă cineva mînecele pînă pe-acolo. Știu că n-a fi așteptînd s-o iee feciorul lui Pulea Spătariul...

— Da ce-i mai ai grija atîta, zise Catrina, mînca-i-ai ceea... să-i mănînci! (să mă erte Ionică de vorba cea proastă...).

Ionică, nu-i vorbă, avea bun sprijin în Vasile dar în Catrina și mai bun: pentru că el, ca băet strein și sărac, slujise mult și la tata lui Vasile și al Catrinei. Cu Catrina scărmănase Ionică lîna și făcuse caere; cu Catrina scosese cînipa din topitoare. Povestea cîntecului:

A zis lelea că mi-a da Cînd s-o coace cînipa Ș-a duce-o la topitoare Și mi-a da dintre picioare!

Cu Catrina depănase Ionică fuse și-i ajutase a lua călepe de pe răschitoriu. Cu Catrina la nevedit, cu Catrina la ghilit, cu Catrina la cules fragi și căpșune din pădure, cu Catrina în toate părțile... În sfârșit, ce mai la deal la vale, Catrina știea **treaba** lui Ionică, cum se cade, și Ionică pe-a Catrinei încă hăt! de pe când era ea fată mare. Cum s-ar zice, s-a scăpat și ea atunci în țarină, ia așa, în șagă, câte oleacă: adecălea Ionică dăduse peste Catrina. – Norocul lui Vasile, ca să nu mai trudească și el atîta a face începutul...

— Ce zici, măi Ionică, să iei treaba pe mîneacă? Te hotărăști să te însori?

— Apoi dă, băică Vasile, zise Ionică scărpinîndu-se în cap; dumitale ușor ți-i a zice. Dar eu ce am să fac cu femeea?

— Ă...ra! Măi Ionică, prost mai ești! D-apoi nu știi tu ce face omul cu femeea lui? Uită-te! Pune mîna, unde-i lîna, cum am pus-o eu la Catrina...(apucînd-o tocmai de colo...).

— Doamne, bădică, Doamne, tare mai ești și dumneata nu știi cum; faci copilării și vorbești nimicuri față cu oamenii streini în casă.

— Da' ia las' măi Catrină, las' nu te mai marghioli și tu atîta, că doar Ionică-i de-a noștri...

— Ei, cum ți-ai mai luat samă, măi Ionică? Tot nu știi ce-ai să faci cu nevasta când te-i însura? S-o dai pe mîna mea, că de-asta, slava Domnului, nu-i supărare...

— D-apoi dumitale așa ți-i a zice, băică, că ai avut tată și mamă să te învețe. Dar eu de la cine era să învăț, c-am rămas de mic copil sărac de părinți...

— Apoi dar tot bine zic oamenii, că ești prost, măi Ionică. Hai! Ce-mi dai tu mie să te învăț eu?

— D-apoi ce nu ți-aș da, băică, din toată sărăcia mea! Dar numai una de noauă lei am la sufletul meu.

— Bună-i ș-aceea, măi Ionică; dacă n-ai mai mult ad-o-ncoă, măi băiete, și te învăț eu tot meșteșugul gospodăriei,

Că dacă nu-i pulă
Casa nu-i sătulă.

Ionică scoate atunci cea de nouă lei și-o pune în palma lui Vasile. Vasile o iè cu bucurie, o stupește și zice: noroc să dè Dumnezeu! Apoi o pune în pungă și zice Catrinei:

—Catrină-hăi! Ia așază-te tu oleacă, bre, colè cum știi tu, ia ridică-ți poalele să vadă și prostul ista ce facem noi, ca să învețe a face și el...

— Vai de mine și de mine, zise Catrina, cu mîna la ochi, de rușine, asta-i încă una: parcă vorbești de pe ceea lume, bărbate. Nu cumva te-ai apuca de făcut năzbîtii de față cu oamenii? Strînge-ți mințile acasă, zăludule!

—Ia taci, bre Catrină, taci! Iaca ceea de nouă lei, să-ți iei mărgelile și cercei. Ș-odată o prăvale pe pat, îi ridică poalele frumușel și zice: Apropie-te, măi Ionică și deschide-ți ochii în patru și te uită, ca să vezi și tu... Și dă-i și dă-i, de-i mergeau petecele...

Catrina, văzînd și ea pe bărbatu-său că-i așa de nătărău, a închis ochii ca mîța și s-a făcut moartă-n păpușoi... Dar Ionică cel prost, holbînd ochii mari, a rămas înlemnit, cu gura căscată și numai nu-i curgeau balele ca la cîinii cei turbați!

—Ei, măi Ionică, zise Vasile, cu limba scoas-afară și gîffiînd, după ce s-a mîntuit, nici acum nu te-ai dumirit ce-ai să faci cu nevasta, după ce te-i însura?

—Doamne, bădică, tae-mi capul, dacă știi ce-ați făcut dumneavoastră.

—Ptîu, măi! Da greu mai ești de cap! Se poate să nu-ți intre aista chițibuș în bostan după cît ți-am arătat eu? Se vede că ești făcut spre zile mari, sau dracul mai știe cum, de-ai ieșit așa un boț cu ochi și fără oleacă de pricepere în capul tău, punihosule ce ești! I-auzi, fa Catrină, ia peste-așa bărbat să fi dat tu, și-apoi te vedeam eu ce făceai, cînd îți vin haghîțele...

Catrina, auzînd asta, se marghiolea și se prefăcea mînioasă, ducînd mîna la ochi și zicînd: Nu ți-i oarecum să-ți fie, nebunule! M-ai făcut de rușine în fața lui Ionică, mîncal-ar jegul să-l mînînce, că numai mi-a stricat somnul cu oastea ceea a lui!

—Doamne, măi Catrină, cum îl blastemi și tu curat degeaba; da' unde era să se ducă și el, săracul, dacă n-are pe nimene... Hai, măi Ionică, ce zici, nu ți-ai mai închipuluit tu, în capul tău, ce-ai să faci cu Ioana ta, cînd a fi să fie?

—Tae-mi capul, băică, nu Ț-am mai spus?

—Măi, da drept să-ți spun că proastă lighioaie-mi ești! Nu, zău, dacă te-ar prinde și te-ar duce la oaste, cum ai duce-o, dacă ești așa de bucciu la capul tău?

—Ia, ar face și el mămăligi la ceilalți, zise Catrina, cu capul ascuns în cergă, că de alta nici nu-i bun, cred eu...

—Ia lasă-l, fa Catrină, și tu acum; nu-l mai pildui atîta, că-l vezi cîtu-i de necăjit, sărmanul! Ia mai bine învață-mă ce să fac cu dînsul?

—Ce să faci? Fă ce știi, dacă Ț-ai luat beleaua pe cap!

—Apoi dar eu găsesc cu cale să te mai așezi tu oleacă colè la muchea patului și cu picioarele de-a umere, să vadă și punihosul ista mai bine ce facem noi; poate a putè și el odată băga la cap... Că, zău, îmi vine să-l umflu cu dinții de păr de ciudă ce mi-i pe dînsul; că încă n-am văzut așa tigoare de om, de cînd îs eu.

—Ia las', băică Vasile, zise Ionică, nu mai necăji degeaba pe Catrina, că văd eu bine că n-am să învăț cîtu-i lumea și pămîntul...

—Ba nu, măi Ionică, nu te las din casa mea pînă ce nu-i învăța în astă noapte, ferească Dumnezeu! Că am de gînd numaidecît să te însor și să fii de casa noastră. Catrină-hăi! ia așază-te, bre, odată, colè, cum îi știi tu mai bine; nu mai fii așa de rușinoasă, că Ionică-i de-a noștri și ca mîne-poimîne are să facă și el cu Ioana lui ce facem noi acum.

Catrina nu prea voia să se așeze, cam umbla cu șopîrleala. Ca-n povestea țiganului: „șopîrcai cu cine șopîrcai, dar cu Ivan nu șopîrcai”.

Tocmai așa și deliul de Vasile nu mai așteptă multă rugăminte; ia pe Catrina lui cam cu nepus pe masă, o așază, colè, frumușel la muchea patului, cu picioarele de-a umere și strigă la Ionică să ie sama și să bage la cap, că-l mănîncă mama dracului.

Și cum se mîntuie Vasile întrebă:

—Ei, măi Ionică, mai poți zice și acum că n-ai învățat?

—Doamne, băică Vasile, numai că mi-i groază de dumneata să-ți spun drept; dar zic zău că n-am putut învăța defel.

—Tă-te pustiea să te bată, netotule, că bolîndă tigoare de om mai ești; îmi vine să-ți sucesc gîtul, nu altceva, ticăitule și puhinosule! Catrină-hăi, ia las', fa, să facă și el odată, că poate atunci s-a deschide mai bine la cap...

—Vai de mine și de mine! Ce spui, bărbate, ce-ți iese din gură? Nebun ești, ori te faci numai? Dar cum ai crede tu c-aș face eu una ca asta, că doar n-am mîncat mătrăgună! Alei! Nu Ț-i rușine să-Ți fie! Dar de care femeie mă crezi tu pe mine?

—Ia las', fa Catrină, las'! Unde a mers miea, meargă acum și suta: că doar, futu-l, n-a să Ț-o mînînce din loc.

Ș-odată, c-o mîna trîntește pe Catrina pe pat, iar ceielaltă îl apucă pe Ionică de cămeșoi și-l trage peste dînsa, cu de-a sila!...

Atîta i-a trebuit lui Ionică cel prost, ș-apoi atunci las' pe dînsul că pe loc s-a dat la brazdă. Povestea cîntecului:

Scoas-o vîna cît o mîna,
Bortelită-n căpățîna,
Strujită la rădăcină;
Și cum o puse,
Cum se duse,
Parcă fu, pustiea, unsă!...

Și unde nu începe a lua pe Catrina cam în răspăr, coleá, cum știa el de mai demult... de pe la părintele Cioric de-acasă... de prin păpușoi și de prin cele dudăe... când tăiau tăvi de cucută și de soc și le destupau cu hudulețul...

Catrina, la început, ar cam fi șuvăit ea parcă, de ochii lui Vasile; dar de la o vreme a lăsat și rușine și tot la o parte și s-a pus și ea pe drum. Vorba ceea:

Stai, cumătră, nu mișca
Că de pulă nu-i scăpa.
Nici eu nu vreau ca să scăp
Că mi-i a fute de crăp!

—Văleu, băică, m-a ajuns tocmai la lingurică, zise Catrina, buricîndu-se cît ce putea și apoi căzu într-un leșin!...

—Ia așa, zise Vasile: cu prostul ți-i în cîrd; cît nu știe, cică nu știe, d-apoi și când începe a învăța, dă de tocmeală...

—Încet, măi nătărăule, că mi-i spinteca nevasta... Hai, scoală-te acum de pe dînsa, mormolocule!...

—Poți să-l mai lași oleacă, băică, nu-l zmenti tocmai acum, că parcă mă unge cu unt, zise Catrina, trăgîndu-și răsufllarea, de parcă se frigea...

Ionică cel prost, sireicanul, era:

Ciobănaș de la mînzări
Cu pula pe trei spinări
Face prin pizdă cărări...

Un flăcău din cei care pîndeau după casă, mișcat pînă la rărunchi, începu atunci a cînta încetișor, zicînd:

„Dă-i, dă-i, dă-i! Dă-i, dă-i, dă-i! Pîn-ce-a plăti nouă lei.

Fata popii lui Cioric

Betejită-i la buric!

Dă-i, dă-i, dă-i! Dă-i, dă-i, dă-i! Pîn-ce-a plăti nouă lei.

Mulțumesc lui Dumnezeu

Că n-am betejit-o eu!

Ș-a betejit-o Irimiea

Că-i e mare măciulia!

Și mai dă-i și iarăși dă-i, pîn-ce-a plăti nouă lei!...”

Iară ceilalți flăcăi, cînd au văzut pe Ionică că se scoală de peste Catrina și pe Vasile că-i așa de nătărău și nu-i zice nimic, și-au pus mîinile în cap și crăpau de ciudă. Ș-odat' au și început a tropăi înadins și-a face larmă, ca să dea pe Ionică de gol. Ionică pe loc a înțelea vicleșugul lor, și-odat' a început și el a striga:

—Nu mă lăsa, băică Vasile! Auzi-i și-aici m-au nimerit! Au venit după mine, ca să mă prindă și să mă dea la oaste... Vai de mine! Ce-am să mă fac?

—Da' nu te spăimînta așa, măi Ionică! Fricosule, doar ești cu mine, zise Vasile. Ș-odată pune mîna pe pistoale și sloboade vro două-trei pe fereastră afară, de s-a stins și opaițul de pe prichici și-a sărit inima din Catrina, de frică.

Atunci flăcăii, na! Pe ici li-i drumul. S-au împăștiat toți ca puii cei de potîrnice, luînd-o la sănătoasa... Și după ce s-au mai depărtat oleacă iar au început a cînta: Dă-i, dă-i, dă-i! și a chiui ca la nuntă – în pilda lui Ionică și a Catrinei, țîind tot o fugă pînă la crîșmă și ducînd vestea celorlalți despre ceea ce au văzut. Iar Vasile, după ce s-a încredințat bine că nu mai este nime' pe-afară, a dat drumul lui Ionică din casă și i-a zis să se ducă întins la Todosiica din deal și să-i spună că l-a trimis el și pentru ce anume l-a trimis.

Ionică însă, care nu avea grija Todosiicai și a fetei sale, Ioana, cum a ieșit din casa lui Vasile s-a dus întins la crîșmă după ceilalți flăcăi, ca să bea împreună rămășagul și să le dea acum de obraz și despre răutatea, fala și fudulia lor.

Și de atunci ca mai ba să se arate ceilalți flăcăi fuduli față de Ionică și să-l mai ție de prost ca pînă atunci.

Iar lui Vasile i s-a dus buhul în toate părțile, de-l rîdeau toți și cu curul. Și a trebuit numaidecît să-și ieie tîlpășița din sat și să se ducă în toată lumea, cu femei cu tot, de răul crancalăilor.

Și iaca așa, oameni buni și boeri D-voastră, am găsit și eu cu cale, că decît oi vorbi măscărale, mai bine de-aestatea...

Și cine-a zis c-acestea-s măscărale, să aibă în pungă multe, multe parale!

Iară cine-a zis că-s vorbe de masă, să aibă ticnă și liniște în casă!

Scrisă de Ioan-Vîntură-Țară, în Iași, la 22 Octomvrie 1876 și dedicată căracudei din Junimea îmbătrînită în rele cu prilejul aniversării a treisprezecea, numărul dracului.